

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע, מועדים ואירועים שונים

שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

תשעה באב

הזרעים של הגאולה

סיפור אמיתי שקרה, משפחה יצאה לחופשה בטבריה. האישה ושתי הבנות ירדו לכנרת לשחות, הילדות נכנסו למים כשלפתע הגדולה, שלא ידעה לשחות, מעדה, נסחפה עם הזרם למים העמוקים והחלה לטבוע. האם, על החוף, ראתה את בתה שוקעת ומתחננת על חייה, ומכיוון שגם היא לא ידעה לשחות, היא רצה לכביש ובייאוושה החלה לסמן לעזרה למכוניות החולפות. מכוניות רבות חלפו על פניה, צפרו לה, סימנו לה לזוז, צעקו עליה, עד שלבסוף עצר מישהו. מהמכונית יצא גבר לבוש חליפה נאה ושאל מה קרה. "הבת שלי טובעת", האם צרחה אליו. הוא רץ אל המים, צלל פנימה ועלה בחזרה, מושך אחריו ילדה קטנה. האם נשמה לרווחה לרגע, עד שקלטה שזו בתה הקטנה, שכנראה קפצה למים כדי להציל את הגדולה. "יש לי שם עוד ילדה!" היא צרחה והאיש הסתובב בחזרה אל המים "איפה היא? איפה היא?" והאם מצביעה למרחק וצועקת, "שם, שם". האיש צלל פנימה והתחיל לגרור את הגוף הקטן וחסר החיים אל החוף כשהוא שומע את האנשים שעומדים על החוף קוראים אליו, "הראש שלה במים! תוציא לה את הראש מהמים!" הוא משך את הראש הקטן, השעין אותו על כתפו והביא אותה לחוף. אחד הנוכחים התחיל להנשים את הילדה, ואנשי מד"א שהגיעו בינתיים באמבולנס מדדו לה דופק ובדקו אותה, אבל לאחר זמן מה פנו לאם והודיעו לה שהיא הייתה זמן רב מדי מתחת למים והם לא יכולים להצילה. כשהם מגיעים לבית החולים, הרופאים אומרים את אותו הדבר. בני המשפחה מתחילים להתפלל לנס. הם מתפללים ללא הפסקה ובבדיקה הבאה הרופא נושא אליהם עיניים משתאות. "אני לא מאמין! הפעילות המוחית חזרה לתפקוד רגיל!" הילדה מתעוררת לחיים ויומיים אחר כך יוצאת מבית החולים על שתי רגליים. הרופאים אומרים שזהו נס רפואי – החמצן לא הגיע למוחה במשך זמן רב מדי בשביל שדבר כזה יקרה! מספר ימים אחר כך המשפחה עורכת סעודת הודיה כדי להודות לאלוקים על הנס, והאיש שהציל את שתי הבנות הוא עורך דין המתגורר בקיבוץ, אדם שאין לו כל קשר לדת, ומעולם לא היה לו. הם מזמינים אותו לסעודה והוא מספר להם את סיפורו. "הייתי בדרך לחופשה בצפון כשראיתי את אם המשפחה מתחננת לעזרה, הרגשתי צורך לעזור ולעזור. בעברי הרחוק הייתי שחיין אולימפי אז קפצתי למים והצלתי את הקטנה, אבל אז אמרת לי שיש עוד אחת. נכנסתי שוב למים, וכשמשיתי את השנייה, והבנתי שראשה נשאר במים, חשבתי שאני משתגע. לא יכולתי לשאת את המחשבה". "היא מתה בגלל הטיפשות שלי! זו הייתה אשמתי. היא הייתה יכולה לחיות!" ואז, הוא המשיך בסיפורו: "חזרתי למקום ההוא. הבטתי לשמיים ואמרתי, 'ריבונו של עולם, מעולם לא פניתי אליך בתפילה. גדלתי בקיבוץ, ושם תמיד לעגנו לתפילות. זו הפעם הראשונה בחיים שאני מתפלל אליך. אני לא אוכל להמשיך לחיות ככה. בבקשה, אלוקים תציל את הילדה הזאת". ואז, הוא סיפר למשפחה המרותקת לסיפור, "חזרתי הביתה והתבשרתי שלפני שעה היא התעוררה. בדיוק בשעה שהתפללתי..."

תחשבו על הסיפור הזה. האם הוא היה גיבור מפני שמיהר לקפוץ למים? או אולי מפני שקפץ פנימה פעמיים? איפה קרתה מתנת החיים? זה קרה ברגע שהוא אמר – הרסתי הכול. ניסיתי והשתדלתי, אבל נכשלתי. במקום להתייאש, הוא לקח את הלב השבור שלו ולא נסחף לעבר הדיכאון והעצב, אלא הפך אותו לתפילה. התפילה הראשונה בחייו. תפילה שיצרה נס! יש לנו רגעים בחיים שבהם נדמה לנו שנכשלנו, שהרסנו הכול. – החרבנו את ביהמ"ק אנחנו חייבים להבין שאותם רגעים ממש, אם משתמשים בהם לתפילה וחרטה אזי הם הזרעים של הגאולה...

שיבנה בית-המקדש בני"א

מצווה לפרסם בעבודה ובבית הכנסת